

Een vorm van verraad

Van Lieneke Dijkzeul verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De stille zonde
Koude lente
De geur van regen
Verloren zoon
Wat overblijft
Achterstallig geluk
Als padden schreeuwen
Dagen van schaamte

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Lieneke Dijkzeul

Een vorm van verraad

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5122 8

© 2020 Lieneke Dijkzeul

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Ryan Closson / Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

Inspecteur Paul Vegter stond aan de balie van het bureau en liet zich entertainen door Slagter, die halverwege een verhaal was over een dronken toerist. De man had onverhoeds zijn broek opengeritst terwijl hij informeerde naar de precieze locatie van de hoerenbuurt.

‘Dus ik zeg tegen hem: “*It is not a public loo here, you know*”,’ zei Slagter.

‘O?’ Vegter was soms van mening dat het verschil niet bar groot was, gezien de deplorabele staat van niet alleen de balie maar het hele bureau.

‘*The loo* is een ander woord voor wc.’ In Slagters toon klonk volwaanheid door; het bleek maar weer dat ook de kennis van een inspecteur lacunes vertoonde.

Omtrent Slagter waren twee opvattingen gangbaar – je vond hem een prima vent, of een oud wijf. Vegter twijfelde geregeld tussen beide. ‘Dus je hebt hem buitengezet.’

Hij moest naar boven, er lag werk en hij had zijn lunchpauze toch al te lang gerekt, wat te wijten was aan het schitterende weer.

‘Ik was bijna te laat,’ zei Slagter. ‘Hij ging niet pissen, hij ging zitten.’

Vegter lachte.

‘Dus hebben we hem met volle broek en al de straat op geflik-

kerd,' zei Slagter. 'Dat is waar ook.' Hij greep achter zich en legde een envelop op de balie. 'Fanmail voor u, inspecteur.'

Vegter bekeek de envelop – wit, rechthoekig, neutraal. Alleen zijn naam, in hoekige blokletters, met pen geschreven. Geen adressering. Geen postzegel. 'Hoe is die binnengekomen?'

'Zonderland kwam ermee aanzetten. Had hem op de mat gevonden.'

Met 'de mat' werd de oude stenen brievenbus, in de gevel uitgespaard, aangeduid. Sinds de nieuwe ingang niet langer in gebruik, maar nooit dichtgemetseld. Het kwam nog zelden voor dat langs die weg post werd bezorgd.

'Dank je.' Vegter stopte de envelop in de lubberende zak van zijn jasje. Voorheen Stef en tegenwoordig Renée hadden hem uitgelegd dat je nooit de zakken van een jasje moest gebruiken; ze waren niet voor niets dichtgenaaid. Hij vond dat onzin, al toonde de spiegel hem dat het jasje inmiddels reminiscenties opriep aan een genetisch gemuteerde kangoeroe.

'Al zenuwachtig voor de grote dag?' vroeg Slagter familiair.

Vegter vond het welletjes. 'Niet echt.'

Wat gelogen was, dacht hij toen hij de trappen op liep. Thuis hing het nieuwe pak – met dichtgenaaide zakken – aan een knaapje aan de zijkant van de kledingkast. Het pak, als gevolg van Renées kookregime een maat kleiner dan hij gewend was geweest, en evenmin in het gebruikelijke donkergrijs maar in een kleur die zij 'nachtblauw' noemde. Het woord deed hem denken aan foute smokings en dito feestjes, maar ze verzekerde hem dat het pak prachtig zou passen bij wat ze betitelde als 'mijn kloffie'. Dus troostte hij zich met de gedachte dat het nog jaren kon dienen bij begrafenissen en crematies.

En ja, hij wás nerveus, hoewel hij wist dat het besluit goed was. Het was geen aarzeling, het was hooguit een licht onbehagen – een man van 57 die hertrouwde. Daarnaast was het de herinnering, zo levendig nog, aan de eerste maal. Een stralende dag, een stralende

Stef, hijzelf met de aan gène grenzende onhandigheid van de jonge bruidegom. Bovenal voelde het – toch nog – als een soort ontrouw. Bijna vier jaar nu sinds haar dood, en de wereld, zijn wereld, bleek niet vergaan. Was hij zo gewetensvol dat het op calvinisme begon te lijken? God verhoede. Al was dat natuurlijk een vergeefse bede.

Drie trappen, en hij hijgde niet toen hij de deur van zijn kamer ont-sloot en achter zijn bureau ging zitten, waarbij er iets kraakte in de zak van zijn jasje. O ja.

Met zijn pink ritste hij de envelop open, en terwijl hij dat deed bedacht hij in vage onrust dat hij misschien beter zachtzinniger te werk had kunnen gaan.

Een enkel A4'tje. Niet precies in drieën gevouwen, eerder in tweeën-half, zodat het papier ietwat was gaan bollen. Hij streek het glad.

IK GA IETS RECHTZETTEN, KLOOTZAK.

DIT IS DE EERSTE WAARSCHUWING.

Dezelfde hoekige, ietwat scheve blokletters, naar rechts hellend. Dezelfde – hij checkte de envelop – blauwe pen. De woorden in het midden van het vel geschreven, de twee regels iets naar beneden aflopend. Driftige letters, ze leken als in haast neergepend door iemand die na lang aarzelen een besluit had genomen. Of was hij nu al aan het interpreteren?

Hij zuchtte. Vaker had hij dit soort brieven ontvangen. Wraak-zuchtige boodschappen, die altijd serieus waren genomen en, misschien juist daarom, nooit tot iets hadden geleid. Geen spelfouten ditmaal. Wat een slecht teken kon zijn; iemand die kon spellen mocht worden geacht over een zekere mate van intelligentie te beschikken.

Hij vouwde het papier op volgens dezelfde lijnen, stopte het terug in de envelop en legde die in een la. Even niet nu. Niet nu alles *liep*. Er geen problemen waren, niet op het bureau, noch thuis of bij

de dochter, die weer was gaan werken en opbloeiende na maanden van zwangerschapsverlof. Een kleinzoon die volgens de regels groeide en zich ontwikkelde.

Hij stond op, trok zijn jasje uit, hing het over de rugleuning van de stoel en ging voor het raam staan. Schoof het een flink stuk open, zodat niet alleen het straatruoer binnendrong, maar ook de milde voorjaarsbries. Keek naar de overkant, naar het eetcafé, waar hij op het terras had genoten van zijn lunch. De zon nog net niet te heet, om hem heen opgewekte mensen, in levendig gesprek. Alles leek blij.

Het was mei. De kastanje, die hij vanuit zijn raam kon zien, stond in volle bloei, de witte kaarsen fier rechtop, thuis jubelde de tuin alsof er geen verval bestond. *Warum hat jeder Frühling, ach, nur einen Mai?*

Hij draaide zich om en ging zitten. Klikte op zijn inbox en keek naar de binnengekomen berichten. Veertien in totaal. Hoe je na een uur al onmisbaar leek te zijn.

2

‘Een drukke dag?’ vroeg Renée.

Hij was op tijd thuis om haar ovenschotel voor mislukken te behoeden. ‘Niet al te erg.’

‘Nog iets bijzonders?’

‘Nee.’ Hij pakte een aangebroken fles witte wijn uit de koelkast en hield hem keurend tegen het licht.

Ze lachte. ‘Hij zal er sinds gisteravond niet echt op achteruit zijn gegaan.’

‘Halen we een glas vóór het eten?’

‘Jawel.’

Ze had de ramen opengezet, en een tak van de klimroos boog brutaal naar binnen. Vegter rook de zoete geur van de eerste bloemen toen hij de glazen op tafel zette.

Op die tafel lag een witte, rechthoekige envelop, en hij herkende de blokletters. Volledige adressering ditmaal. Dorpsstraat 145, postcode correct. Opeens herinnerde hij zich de voldoening die hij voelde nadat hij zijn handtekening onder het koopcontract had gezet. Dorpsstraat, een nuchter, ouderwets adres. Niks Slobeend of Distelbloem.

Het leek nog maar zo kortgeleden dat hij in een vochtig, onttafeld huis om zich heen had gekeken – schimmeland behang, een

splinterende vloer, blootliggende leidingen, gaten in het dak – en zich had afgevraagd waar hij in godsnaam aan begonnen was. Renée, met haar bouwkundige achtergrond, had hem adviezen gegeven die van groot nut waren gebleken. Niet geïmponeerd door het verval en onwetend van het feit dat het ook haar toekomstige woning zou worden liep ze rond met een meetlint en een kladblok. Maanden had het geduurd voordat het was zoals hij het zich had voorgesteld: een warm, veilig thuis. Sindsdien had hij niets willen veranderen. Het was goed zoals het was.

En nu lag daar die envelop.

‘Ik dacht even dat het nog een felicitatie was.’ Renée ging zitten en pakte haar glas. ‘Maar hij is alleen aan jou gericht.’

Hij liep naar de keuken, pakte een aardappelmesje uit de la en sneed de envelop open. Opnieuw een A4'tje.

JE ZIET DAT IK WEET WAAR JE WOONT. EN MET WIE.

VANAF NU MOET JE OPLETTEN. EN ZIJ OOK.

JIJ DACHT DAT JE VAN ME AF WAS. MAAR DIT IS PAS HET BEGIN.

ZIJ WEET AL HOE HET VOELT. JIJ NOG NIET.

Renée zag zijn gezicht. ‘Geen goed nieuws?’

Hij gaf haar het vel papier.

Ze las, keek op. ‘Maar Paul, hoe kan dit? Hij is dood!’

Vegter dacht terug aan de man die haar in haar flat had neergestoken, wat ze ternauwernood had overleefd en wat haar angstiger had gemaakt, zelfvertrouwen had gekost en bijna haar baan, omdat ze het normaal was gaan vinden zich ook tijdens diensturen te bewapenen met een vlindermes. Het had lang geduurd voor ze weer enigszins zichzelf was.

‘Ja,’ zei hij. ‘Maar iemand is kennelijk goed op de hoogte.’ Hij nam een te grote slok wijn. ‘Een soortgelijke brief is op het bureau bezorgd.’

Haar gevoel voor humor liet haar niet in de steek. ‘Ik dacht dat je

vond dat er niets bijzonders was geweest.’

‘Laten we een rondje doen,’ zei hij abrupt.

‘Een rondje’ was het kalme wandelingetje door de tuin dat hij bijna dagelijks maakte, zelfs in de winter. Er was altijd wel iets, had hij ontdekt, wat anders was dan de dag ervoor. Een struik botte uit, er kwam iets boven de grond, je vond de resten van een muis, door Wolf achtergelaten, je controleerde de hoeveelheid hardhout onder het afdak naast de schuur en trachtte te berekenen of die voldoende was voor de rest van de winter.

Vroeger maakte Stef zo’n rondje. Alleen. Hij had zich nooit geïnteresseerd voor de tuin, hij had het druk met carrière maken. Een tuin was iets waar je zat als je klaar was met werken. Deze nieuwe tuin had hij zelf aangelegd, omdat hij had ingezien dat die deel zou uitmaken van de idylle die hem voor ogen stond. Er knaagde nog een schuldbesef wanneer hij dacht aan Stefs enthousiasme als een nieuwe plant waarvan hij de naam niet eens wist, bleek aan te slaan. Inmiddels kende hij het verschil tussen een hortensia en een rododendron, had besloten niet aan geraniums te doen en vooral niet aan afrikaantjes, zelfs al was buurman Warman van mening dat die hoorden bij een huis als dit en dat ze bovendien de mieren op afstand hielden.

‘De akelei bloeit nu echt,’ wees Renée. Tot zijn verrassing was gebleken dat ze zijn tuininteresse deelde, sterker nog, haar kennis was groter dan de zijne.

‘Ja.’

‘En de pioen heeft twee knoppen.’ Ze lachte. ‘Niet slecht voor een nieuweling. Zie je nou dat je hem niet te diep moet planten?’

‘Wat heb je gedaan vandaag?’

‘Weinig. Uitgeslapen. Inkopen gedaan, in de zon zitten lezen. Je zou meer vrije dagen moeten hebben.’

‘Je mist de stad niet, hè?’

‘Geen moment.’

Ze had, na zijn ietwat verkapte huwelijksaanzoek, de huur van

haar flat opgezegd, buiten zijn medeweten een busje geregeld en was gearriveerd met een minimum aan spullen. 'Ik was aan maar weinig dingen gehecht.' Wat ze vooral had meegebracht was warmte en huiselijkheid.

Hij bukte zich om Wolf te aaien, die geruisloos was opgedoken en nu met geheven staart met hen meeliep, achtjes draaiend rond hun voeten. 'Even Klaas begroeten.'

Ze liepen naar het hek, waarachter het weiland begon. Op hun nadering bewoog het paard zijn oren, wendde zich om en kwam in kalme draf naar hen toe, stopte voor het hek en legde zijn grote vriendelijke hoofd erop.

Vegter streekte de zachte neus. 'Ik moet er wel iets mee, nu jij er kennelijk ook bij betrokken wordt.'

'Vind je?'

'Ja,' zei hij. 'Voor mezelf zou ik gedacht hebben dat het zo'n vaart niet zou lopen. Maar dit ligt anders.'

Ze trok een handvol gras uit en hield het Klaas voor, die het met voorzichtige lippen aannam. 'Overdrijf je niet een beetje?'

'Misschien. Maar...'

'Shit, Paul, ik heb geen zin in commotie. Niet nu.' Ze gebaarde om zich heen, nam in dat gebaar alles mee – het weiland, bespikkeld met madeliefjes en boterbloemen, de dotters langs de slootkant, de milde hemel erboven, nog steeds helder maar met in de verte het donkerblauw van avondwolken, nu nog beschenen door de zon. 'Heb jij vaker dit soort brieven gekregen?'

'Dat is een retorische vraag,' zei hij. 'En hoe dan ook moet ik het melden.'

Klaas' warme adem streek over zijn hand, maar Renée huiverde. 'Wordt het kil?'

'Nee.' Vegter sloeg zijn arm om haar heen. 'We gaan eten.'

's Avonds, in bed, zei ze slaperig: 'Het is alleen maar dat ik niet wil dat het wordt bedorven.'

Vegter keek naar de maan, die driekwart rond achter het nog altijd gordijnloze venster hing. ‘Dat wordt het niet. Ik beloof het je.’

3

‘Misschien eerst even rustig afwachten,’ zei de hoofdinspecteur.

Vegter knikte.

‘Soms wil iemand alleen zijn gram halen. Enfin, dat weet jij beter dan ik. Komt er een vervolg op, kijken we verder.’

Vegter knikte opnieuw, zo mogelijk nog neutraler.

De hoofdinspecteur was doorgaans sterk geporteerd voor afwachten, en misschien was dat een van de redenen dat hij het zo ver had geschopt.

Ze zaten in zijn ruim bemeten kamer, die was verfraaid met een paar stillevens van de hand van zijn vrouw, die kunstzinnige aspiraties had, en zoals gewoonlijk twijfelde Vegter of een ervan niet regelrecht was gejat van Helmantel, zij het dat de perziken niet de fluwelige weelde hadden die ze behoorden te hebben, maar meer de frisse uitstraling van een gezonde Hollandse appel.

Op het bureau stonden fotolijstjes met de portretten van het vollig gezin: vrouw en drie kinderen. Vegter gruwde van elk obli-gaat vertoon van liefde. Waarom dagelijks kijken naar een foto van je zoon van zes die tegen de zon in ongelukkig in de lens tuurde en bovendien intussen was opgegroeid tot een nukkige puber? Het was de luxevariant van het van een zuignap voorziene plastic hartje met ‘Denk aan mij’ in de cabine van de vrachtwagenchauffeur. Ooit had hij op de arm van een arrestant de namen van diens kinderen

getatoeëerd zien staan, en hij had zich afgevraagd of de man leed aan geheugenfalen.

‘Dus,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Dus?’ zei Vegter.

‘Dus denk ik: even op zijn beloop laten. Temeer omdat je zelf zegt dit niet te kunnen linken aan een naam. Maar hou me op de hoogte. Bij een reële dreiging nemen we uiteraard passende maatregelen.’

Renée zou opgelucht zijn, bedacht hij op weg naar zijn eigen kamer. Opluchting vermengd met onbehagen. Hij zocht naar zijn sleutel en zag Talsma, naast de deur tegen de muur leunend. ‘En?’

‘Mm.’

‘Even rustig afwachten, zeker?’ Van Talsma’s gezicht viel niets af te lezen.

Vegter lachte. ‘Schei uit, Sjoerd.’

Binnen liep Talsma naar het raam en schoof het nog verder open, pakte zijn shag. ‘Hij zou voor de verandering gelijk kunnen hebben.’

‘Natuurlijk.’ Het zou zo kunnen zijn, en bovendien viel je tegenover een mindere nooit een meerdere af, zelfs niet als die mindere Talsma heette. Eigenlijk begreep hij al niet meer waarom hij Talsma onmiddellijk op de hoogte had gebracht – misschien alleen omdat hij hem nu eenmaal altijd van alles op de hoogte bracht. Maar waarschijnlijker was dat hij zich had willen laten geruststellen.

‘Komt beroerd uit,’ zei Talsma, als om die gedachtegang te torpederen. Hij likte het vloeitje dicht en joeg met behulp van zijn stinkende benzineaansteker de brand in zijn sigaret. ‘Nu met de bruiloft en alles.’

Vegter vroeg zich af wat ‘en alles’ was, maar hield dat voor zich. ‘Ja. Wat me dwarszit is dat hij mijn huisadres weet.’ Hij had weliswaar nog steeds een vaste telefoonlijn, maar hij stond niet in het telefoonboek, en vanochtend had hij, terwijl Renée zoals gewoon-

lijk reed, onopvallend de binnenspiegel in de gaten gehouden. Dat 'onopvallend' was trouwens maar betrekkelijk, want hij had haar om zich heen zien kijken voor ze instapte. Precies zoals hij zelf had gedaan.

'Zo moeilijk is dat nou ook weer niet.' Talsma inhaleerde met welbehagen. 'Wat vindt Renée?'

'Die zag ik opletten.'

Talsma knikte tevreden. Vegter wist hoe hij over haar dacht. Eens had hij zich laten ontvallen: 'Ze gaat ons voorbijstreven. Nou ja, u misschien niet, maar mij in elk geval.'

'Hebt u al echt gekeken, Vegter?'

'Dat is bijna onbegonnen werk, Sjoerd, dat weet jij ook. Iemand heeft een grief. Is kennelijk voor iets gestraft. Denkt dat ik hem erin heb geluisd. Maar wanneer? Twee jaar geleden, tien jaar, vijftien jaar?'

'We zouden kunnen kijken naar recente vrijlatingen.' Talsma tipte een askegel naar buiten. 'Ik zou dat kunnen doen.'

Talsma werd nog ontzien vanwege het recente overlijden van zijn vrouw. Dat wist hij, dat wist Vegter, die daar de hand in had, al zouden ze het geen van tweeën ooit toegeven.

'Jij denkt dat het nut heeft?'

'Zeker.' Talsma gooide zijn peuk achter de askegel aan. 'Ik kan me nog wel wat zaken herinneren. Bijvoorbeeld die knakker die u in de rechtszaal aanvloog. Ik bedoel maar.'

Vegter herinnerde het zich ook. Voordat iemand het had kunnen verhinderen had hij een kaakslag te pakken die hem een week lang nekpijn had bezorgd, om maar te zwijgen van de bloeduitstorting op zijn kin. 'Wat kreeg hij ook alweer?'

'Zes jaar,' zei Talsma prompt. 'Maar met aftrek loopt hij nu weer rond.' Hij maakte aanstalten een nieuwe sigaret te draaien.

'Rook niet zoveel, Sjoerd.' Vegter had geen hekel aan tabaksrook, integendeel, sinds hij met Renée samenwoonde had hij moeite genoeg om van haar sigaretten af te blijven, maar tegenwoordig leek

het erop alsof Talsma aanstuurde op calamiteiten. Hij was afgeval-
len, zijn jasjes slobberden om hem heen, zijn grijzende blonde haar
scheen dunner geworden, zijn jukbeenderen nog geprononceerder.
Een schitterende kop, dacht Vegter. Een kop om te beitelten. Al was
dat een afstandelijke constatering. Liet hij zich te veel inkapselen
door zijn eigen welbevinden?

‘Doe maar, Sjoerd.’

Talsma stopte zijn shag terug. ‘U hoort. Maar hou me op de
hoogte. Want we zijn er nog niet.’

‘Denk je?’

‘Ja.’

De middag bewees Talsma’s gelijk. Vegter worstelde met een taai
rapport toen er werd geklopt en Slagter binnenkwam en een envel-
lop op zijn bureau legde. ‘Sorry, inspecteur, het is rustig, ik dacht,
ik doe het even zelf.’

Soms, dacht Vegter, leek dit een provinciaals bureau. Wat pre-
cies de reden was waarom hij er zo van hield. Nog steeds. Ondanks
de automatisering, ondanks de herindeling en alle gloednieuwe
protocollen – er waren nog oudgedienden die zich nergens iets van
aantrokken, stoïcijns hun gang gingen, waarbij ze zoveel als mo-
gelijk was de regels ontweken.

‘Hoe kom je hieraan?’

‘Lag op de mat.’

‘Dank je, Slagter.’

Een witte envelop. Hij wist al wat die bevatte nog voor hij de met
blauwe pen geschreven adressering had gezien. P. VEGTER.

Het A4’tje was even onhandig gevouwen als de eerste twee.

JIJ DENKT DAT HET KLAAR IS.

FORGET IT.

God, nu moest hij dit melden bij Sjoerd, die zich intussen zat uit te sloven op oude rechtszaken. Maar hij had het beloofd.

Hij stak het vel papier terug in de envelop en ondernam de reis naar beneden. In de researchkamer zat Talsma alleen. ‘Renée is net weg.’

‘Die zoek ik niet.’ Vegter legde de envelop neer. ‘Huiswerk.’

Talsma lachte bloot wat hij zijn winkeltanden noemde. ‘Zei ik het niet?’

Dit was een kolfje naar zijn hand, wist Vegter toen hij terug naar boven liep. Talsma had engelengeduld. Bleef tegen beter weten in wroeten tot hij iets boven water haalde. Een van zijn uitspraken was: ‘Je weet niet wat je zoekt tot je het hebt gevonden.’

Eenmaal weer achter zijn bureau merkte hij dat hij zich slecht kon concentreren. Gedachten borrelden op. Zou het verstandig zijn de brieven op vingerafdrukken te laten checken? De zijne zaten er inmiddels op, en die van Talsma. Op de envelop bovendien die van Slagter, en op de eerste ook die van Zonderland. Talsma zou daaraan hebben gedacht, maar achtte het kennelijk niet nodig het aan te kaarten, wat betekende dat hij het allemaal toch niet heel serieus nam. Soms verdacht Vegter hem ervan dat hij geen grote moeite had met zijn tijdelijke positie in de luwte. De koppigheid waarmee hij die tijdens de ziekte van zijn vrouw had geweigerd was verdwenen. Talsma was moe. Stuurloos. Vroeg zich af waar hij het allemaal voor deed, maar klampte zich tegelijkertijd vast aan zijn werk, want daarbuiten was er niets. Al wat er wachtte was een lege flat, verschaald tot een zitkamer zonder planten en een rommelige keuken. Bij zijn laatste bezoek was Vegter bovendien geschrokken van het aantal lege Berenburgflessen op het balkon. ‘Ga je nog weleens naar Friesland, Sjoerd?’ ‘Nee.’

In Friesland stond het – geërfde – ouderlijk huis, door Talsma eigenhandig en met veel geduld omgetoverd tot een modern, ge-

rieflijk onderkomen voor de nieuwe bewoners, zodra die waren gepensioneerd. ‘Het meer voor de deur, Vegter, wat kan een mens nog verlangen? Ik neem weer een zeilbootje, straks. Kan Akke het water op.’

Er was zelfs een kippenhok. Stef had ooit kippen gewild, maar Vegter haatte kippen, vond het mopperige, ruziënde beesten, en de gedachte aan een haan had hem nog meer afgeschrikt. Zo niet Talsma. ‘Kippen zijn nuttig, Vegter. Ze vreten onkruid en slakken, en als ze oud zijn eet je ze op.’

Hij dwaalde af. Hij kon niets veranderen aan Talsma’s situatie, en hij blies zaken op tot proporties die ze niet verdienden. Niettemin pakte hij de telefoon. ‘Heb je gedacht aan vingerafdrukken, Sjoerd?’

‘Wat dacht u? Het is al bijna onderweg.’

‘Formeel had je daar toestemming voor moeten vragen.’

‘Weet ik.’

Vegter hing op. Keek naar de papieren op zijn bureau en vervloekte plotseling de hele bliksemse boel.

Daar was Renée, die een onbezorgde trouwdag verdiende, en daarna een onbezorgde toekomst. Daarvoor was hij verantwoordelijk. De afgelopen jaren was hij voor niets en niemand verantwoordelijk geweest, en het waren loze jaren gebleken. Nu bood het leven weer perspectief. Welja, laat alle clichés er maar op los. Het werd er niet minder waar om.

Talsma hield de drie A4’tjes een voor een onder de lamp op het bureau, bewoog ze langzaam onder het felle licht. Uit die vingerafdrukken zou niets goeds voortkomen, dat wist hij nu al. Vegter ging te veel uit van gebaande paden. Zelf hield hij meer van de zijwegen.

Was er iets?

Niets.

Drie witte vellen papier, geen zware kwaliteit, gewoon het tach-

tig grams papier dat je in een pak van vijfhonderd kocht bij de eerste de beste kantoorboekhandel en in je printerlade stopte.

Hij haalde het laatste vel naar zich toe toen zijn oog viel op een uiterst fijne lijn. Horizontaal en over de volle breedte. Geen knik of vouw, gewoon een onregelmatigheid omdat zich ergens in het productieproces misschien een minieme hapering had voorgedaan, een vuiltje in een machine. Hij bekeek nogmaals de andere vellen. Hetzelfde lijntje, op dezelfde hoogte.

Was het van belang? Het was in elk geval iets om in het geheugen op te slaan.

Even over halfvijf. Hij wou naar huis. Maar waarom wilde hij dat?

Buiten roesde de stad, en op de parkeerplaats hing de warmte van de lentedag. De zon blikkerde nog op de motorkap van zijn auto, de portierkruk was heet.

Hij draaide de weg op, keek vluchtig naar het eetcafé, het volle terras; je zou er kunnen gaan zitten, onder zo'n parasol, een glas bier bestellen en uitstralen dat je van het leven genoot. Maar hij was geen man voor terrasjes, nooit geweest ook, en zeker niet in zijn eentje. Waar was hij wel een man voor? Voor thuiskomen, waar een vrouw wachtte die vroeg: 'Hoe was je dag?' en het in de keuken rook naar warm eten.

Niet dat je altijd een eerlijk antwoord gaf. Soms was er niets te melden, soms was er veel te melden maar mocht het niet. Daar rekende ze ook niet op. Ze peilde je stemming en paste zich daarbij aan.

Hij sloeg af naar de supermarkt en parkeerde. Ging naar binnen, trok een kar uit de rij en vroeg zich af wat hij er in godsnaam in ging flikkeren. Je kon niet elke avond pizza opwarmen, of een 'dagverse' maaltijd in een plastic doosje. De dochters wilden dat hij – per dochter – eenmaal per week kwam eten. 'Dan zien we je tenminste,